



Sleutels in handen gekregen

DATUM	23 augustus 2020 - Startweekend
VOORGANGERS	Hans Schoorlemmer, Corinne van Nistelrooij & Jozef Essing o.p.
EERSTE LEZING	Jesaja 22, 19-23
EVANGELIE	Matteüs 16, 13 – 20

OVERWEGING

Wat een vertrouwen heeft Jezus in Simon Barjona, - Petrus oude naam- en wat een verantwoordelijkheid geeft Hij hem!

“Jij bent Petrus, de rots waarop ik mijn kerk zal bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. Ik zal je de sleutels van het Koninkrijk van de hemel geven”.

Wat een vertrouwen, wat een verantwoordelijkheid. ‘Rots wordt Simon door Jezus genoemd. Even tevoren is hij als een baksteen in het water gezakt omdat het niet lukte op Jezus te vertrouwen. U weet wel: en Jezus was een visser, die het water wel vertrouwde. Petrus dreigde te verdrinken. Jezus’ hand redde hem.

Petrus staat te janken in de steeg, als die de haan hoort kraaien... En toch hij krijgt het vertrouwen om rots zijn waarop de kerk gebouwd worden...Nergens wordt zo openhartig over de kerkleiding gesproken als juist in het evangelie...

De sleutels van het Koninkrijk van de hemel krijgt hij in handen en de verantwoordelijkheid om duidelijk te maken welke wegen in verbinding zijn met dat koninkrijk zijn en ook om te zeggen deze weg leidt niet tot het Koninkrijk, dit is niet de wereld, niet kerk die de Barmhartige voor heeft.

Het is veel wat hier gezegd wordt. Ik wil met jullie vooral bij de sleutels stilstaan die Petrus in handen krijgt. Die wij met Petrus in handen krijgen. Waarom? Om twee redenen. 1) Omdat we dit jaar ‘de sleutel’ de sleutel van het beheer van het klooster moeten overdragen. We leveren een stuk van onze ‘macht’ ‘ons bezit’ in. 2) Omdat we de start van dit pastoraal jaar vieren in een tijd waarin zoveel op slot zit. In ons land, in onze kerk is geen totale lock-down, maar we zitten toch in beperking. Geen feestjes aan het begin van een nieuw studiejaar, voetballen in een vrijwel leeg stadion. We mogen weer met ruim honderd mensen naar de kerk. Fijn om hier weer samen te zijn, maar ook pijnlijk – juist nu je dacht – nu gaat de kerk weer open – te merken, dat veel niet kan. Niet zingen, elkaar niet aanraken. Geen hand, geen open hand waarmee het Levende Brood kan worden ontvangen.



En juist nu in deze tijd horen we dat tegen een beperkt mens, Petrus, die na Jezus' dood ook letterlijk aan de ketting heeft gelegen, wordt gezegd: Je bent een rots, op jou bouw ik mijn kerk, mijn gemeenschap en ik geef je de sleutels naar een wereld die vrijer is, liefdevoller en rechtvaardig, een wereld waar sloten en beperking worden open gebroken...

Waarom vertrouwt Jezus Petrus, waarom geeft Hij hem de sleutels? We moeten nu even terug naar het begin van het evangelie, waar Jezus de leerlingen en Simon vraagt: wie ben ik volgens jullie? Wie ben ik voor jou? Best een intieme vraag trouwens. We trekken nu een tijd met elkaar op, maar wie ben ik voor jou? De vragensteller Jezus heeft geen gouden nimbus om zijn hoofd. Daar staat een mens op sandalen, met zand tussen zijn tenen. Een kwetsbaar mens, In Hem gelooft Petrus, jij bent de lang-verwachte, in Jou breekt Gods licht door, zoals als jij met mensen omgaat... Dat geloof van Simon in die kwetsbare mens tegenover hem, maakt dat Jezus tegen Hem zegt: jij bent de rots, op jou wil ik bouwen...ik geef jou de sleutels van rijk der hemelen...Misschien bedoelt Jezus wel meer jij bent de sleutel naar het Koninkrijk van God...

En wat betekent dat nu voor ons. Geloven wij die kwetsbaar zijn, op slot zetten, dat Gods liefde, zijn Rijk in ons kan door breken. Ook hier in deze kerk, in dit samenroepsel = vertaling van ekklesia . Hebben we heb ik de sleutels in handen? Hoeveel geloof heb ik?

Een paar verhalen:

- Wat was het mooi in die van beperking, dat we hier niet samen mochten komen, dat jullie toch mee vierden en verbonden bleven. Zoveel betrokkenheid en positieve reactie op de Kerktv vieringen! We zagen jullie niet, maar jullie braken toch door!
- Ik was een paar weken geleden op huisbezoek bij een oudere parochiaan, die letterlijk bijna geen adem meer had. Alles koste haar moeite, het ging niet meer, ze wacht op een plaats in het hospice. Maar toch, wat kon ze mooie vertellen over haar leven, over die haar lief waren. Ze straalde geloof uit en moed. Mooi geloofsgesprek en in ineens zegt ze ertussen: wat heb je trouwens een leuke korte broek aan!

Deze kwetsbare vrouw, zwaar in de beperking, had sleutels in handen, was sleutel! Ze opende mij. En ik vertel u dit kleine Zwolse evangelie omdat ik weet dat het ook U opent.

Kijken we in stilte nog even naar de afbeelding op de voorkant van het boekje...We kijken door het sleutelgat, wat oud en verroest, maar achter de deur straalt een nieuwe morgen, de nieuwe dag...Dat we met elkaar kwetsbaar en beperkt als we zijn, blijven geloven en sleutels vinden, sleutels zijn...